

нава с ятагана си през цялата потеря, заради което турският водач се възхищава от юначеството му и го оставя свободен. В цитираните текстове, особено във втория, е явно пресъздадено събитие, което се е случило в Източносливенската планина с дружината на Трифон и Добри. Почти в хроникален стил са описани намеренията за движение на дружината от Голям Бакаджик⁷⁴ към Гребенец⁷⁵ и Матейското и Матей⁷⁶ - район, в който са действали много хайдути, но преди всичко Трифон и Добри. Чрез широко известния мотив за лош сън се мотивира промяната в пътя на дружината към река Мараш⁷⁷ - мястото на сражението и според преданията. Ясно е, че е съхранена много конкретна историческа информация за района на действията на дружината, за мястото на сражението, за други исторически личности, освен за двамата войводи- техните противници-Черкешлийският султан⁷⁸ /в първия текст/, султанът Аслан Герай /във втория/ и предателят Мано.

Независимо от подчертания стремеж в цитираните текстове към максимално възпроизвеждане на конкретна историческа информация, към максимално придържане близо до реалното събитие не липсва, а може би именно заради това, елемента на идеализация на образа на Добри байрактар.

Интересни са проявите на фолклорно-историчното в песните и преданията за прочутия Сливенски хайдутин и войвода Злати Кокарчанина. Една от песните за него е обобщила варианти на песни, разказващи за събирането на дружината му, за предаването му, за тежката битка с потерята и геройската му смърт. Твърде реалистично и много близко до историческия факт⁷⁹ са пресъздадени всички моменти от неговия живот и особено героичното сражение, без спестяване на подробности и за предателите му с подчертано изразено отношение към тях. Своеобразна кулминация в идеализирания му образ са изречените от него думи: „Дорде е Стара планина на турчин не се покланям“ и геройската му гибел. Плод на тази идеализация е и митологизирането на образа на Злати войвода в много разпространеното предание, според което той е имал криле под мишниците си и